

Наставак старе сарадње

ПРЕДСТАВЉАТИ ово двоје по сучасном редоследу последњих уметника — испада некако најтеже. Једно од њих је човек о ком су на разне начине и много писала знатно боља пера, Јован Солдатовић. Друго је

латили су је сада. Баш то је важно, јер је економски моменат тежак, рес трикције се спроводе на сваком кораку. Радни људи ИГМ „Т. Марковић“ оценили су, у току самоуправног процеса одлучивања, да се ради

Јован Солдатовић и Мирослава Којић

Мирослава Којић, наша суграђанка, па о њој тако и знамо доста. Ту је и чињеница да људе наше професије називају „свезнајућим незналицама“, јер су хроничари, принуђени да пишу о свему важном што се у одређеном тренутку догађа, без повластиче да бирају и могућности да се много припремају.

Покушајемо, ипак...

ЈОВАН СОЛДАТОВИЋ именован италијанском асоцијације на монументалне људске скулптуре што парају небо код Жабља, на витке срце и нежне љубавнике, на „Дон Кихота“, „Кентаура“. Име око ког се у атељеу на новосадској Тарћави окупљају и вајари и љубитељи. Човек иза кога су остварења, изложбе, признања. Држањем и понашањем млад, иначе дела који се тиме дичи. Говори:

— Стипајем околности овде сам још увек само у пролазу. Имам обавезу од раније, поводом 150-годишнице за вршавам своје виђење Буре Јакшића, који ће стајати тамо где људи живе и раде, у Скадарлији што је ви дела и његов крај животног тањигања. После тога враћам се у овај диван амбијент (помало подсећа на порту), да наставим своје послератно скојевско дружење са Нандором. Ни колом Јанковићем, дружење које до данас није прекинуто. Ово је и прилика за дружење са младима, за медитације, за очистићење од „динарске цивилизације“. Прилика да будемо нормални, природни, да се стваралачки сукобимо са глином, са тлом са кога смо потекли. Провокација да забележимо своје постојање нечим што ће нас, ако се посрећи, надживети. Иако је овде велик генерацијски распон, од деде до потетарна слободније речено, везани смо истим проблемима и истим стремљењима. Зато ми је жао што су оваква људска дружења, лек од отуђености, тако ретка, и тим је већа улога организатора овог симпозијума. Жао ми је што ће последњи започети, ати твудину се да како ваља, макар на крају и осамљен, завршим оно што ми је и обавеза и задовољство!

МИРОСЛАВА КОЈИЋ, рођена Мандић, дете је овог града. На Факултету ликовних уметности у Београду дипломирала је 1973. године, сада је тамо на постдипломским студијама. Знамо је као аутора биста Зоре Крцалић — Заге, Николе Француског, Глигорија Попова, спомен — плоче с ликом Буре Јакшића, знамо је као супругу и сарадника Слободана Којића, човека који је овим симпозијумом остварио идеју за коју се бори више од деценије. За Мирославу је неких шест значајнијих колективних изложба, за новембар припрема само, сталну у Београду. Чистој скулптури посветила се тек пре пет година. Оно што ствара, ланчки бих назвао „обликовањем разиграних размислања“. Спада међу оне што сматрају да скулптура треба да говори за себе, о себи и о аутору. Сама, прича више о другима:

— Идеја о симпозијуму била је пре да одавно, околности и људи од којих спровођење идеје зависи — прих

о највећем културном подухвату Ки-кинде уназад 20 година, и уложили у њега не само средства, него и оно наше типично људско разумевање, гостољубивост, жељу да с свакодневно нађу при руци. Обилазе нас, помажу и они који су обавезни, и остали. Радници „Тозе“ не прођу ову-да, а да не новрате, е само из радозналости, већ и да ван радног времена виде да ли нам је шта потребно. Ја сам а такав пријем наплаћила и раније, с њиховом глином сам стварала, они су пекли моје теракоте. Сада то не раде за